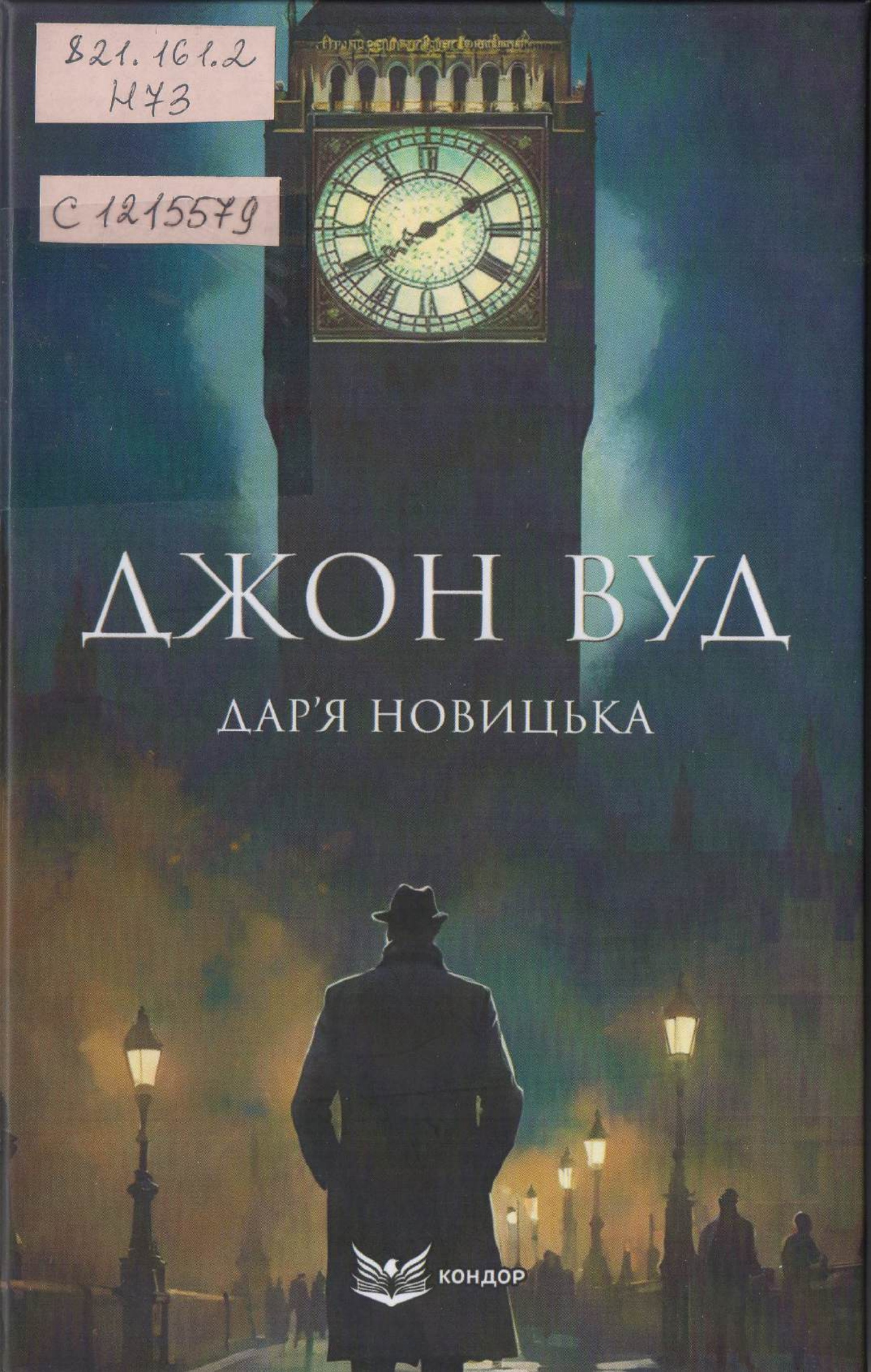
821.161.2
Н73

С 1215579

ДЖОН ВУД

ДАР'Я НОВИЦЬКА

КОНДОР

Глава 4
Втрата

Заберу у тебе все

Відчуваючи провину перед другом, розумію, що помста буде моїми вибаченнями.

Створюючи образ непохитної людини не один рік, у момент катаклізму повинен тримати себе в руках, щоб не втратити авторитет найбезстрашнішого «сина імперії». Намагаюся здаватися незворушним, та всередині все кипить від емоцій. Ні, не боюся. Чи боюся? Можливо, не хочу зізнаватися самому собі, що чекав, але ніяк не хотів усіх цих проблем та невдач? Хто захоче, щоб фундамент під ногами захитався? Мало хто може протистояти змінам у доленосній лінії життя.

Дивлюся на смуги долоні. У дитинстві мене нахабно схопила за руку молода циганська ворожка, коли ми сходили з корабля на берег Темзи. Вона не налякала, навпаки, зацікавила десятирічне хлопченя незвичайними темними очима й хвилястим волоссям, недбало розкиданим по плечах. На її шиї висіло яскраве масивне намисто, яке на тлі похмурого вигляду було немов висхідне сонце на горизонті після нічної бурі. Циганка усміхалася, кивала, промовляючи незрозумілі слова. Різко відпустивши, ніби злякавшись побаченого на долоні, зашепотіла: «Такого не може бути! В одному житті неможливі дві долі!»

Повільно задкуючи у натовп, жінка не зводила з мене очей, поки її силует зовсім не загубився серед безлічі пасажирів. Батько обсмикнув за плече, підійшовши з нянею, яка не помітила моєї відсутності. Він довго розпитував, що наговорила циганка, проте я сказав, що нічого не зрозумів. Так і було. Так і є. Досі.

***

Стискаю кулак, глибоко затягуючись міцним тютюном. Сніг змішався з дощем, перетворивши вечір на подібність німого кіно, у якому головну роль грає примхлива і сумовита погода.

— Джоне! — кличе Марта, підходячи ближче. Обіймає з-за спини, поклавши голову на плече. — Заходь у гараж, навіщо стоїш під дощем?

Насуваю капелюх нижче на очі, щоб не бачила хвилювання.

— Щоб остудити гнів, міс, — випускаю дим, ховаючи від крапель сигарету в долоні. — Йди всередину, пальто мокре, змерзнеш.

Спостерігаю за тим, як на територію станції заїжджають три автомобілі. Відсторонююся від обіймів, виходячи назустріч до тих, хто приїхав. Відчуваю, що Марта дивиться вслід. Обертаюся. Вона не зрушила з місця, стоїть, охопивши себе за лікті. Обличчя напружене.

З машин виходять чоловіки, близько десяти осіб. Один з них, кремезний та широкоплечий, мабуть, ватажок, командує всім зачекати, а сам підходить до мене.

— Містере Вуде? — підводить кашкет, залишаючи сигарету між пальців. — Пітер Мюррей.

— Добрий вечір! — тисну прохолодну руку. — Люди надійні?

— Звичайно. Дізнавшись, що Біллі поранений, я зібрав найкращих. Містер Мартін неодноразово мені допомагав, я зобов'язаний йому життям. І вечір дійсно стане добрим, коли ми спалимо цих чортів.

— Ми їхатимемо останніми, щоб у разі засідки могли швидко забратися геть. Аби нас ніхто не запідозрив — маємо все обставити як звичайну крадіжку. На складі дорогі вкрадені машини, будь-хто міг би помститися. Констеблі не стануть розбиратися у цій справі. Страх сильніший за обов'язки.

Пітер погоджується. Помічаю, що він пильно дивиться на Марту, яка стоїть позаду. Вона так і не пішла? Розвертаюся та йду до неї:

— Зайди в гараж!

— Не дочекаєшся, Джоне. Я поїду з вами, — шипить, посміхаючись.

Беру під лікоть, відводячи в бік воріт:

— Ти що вигадала? Ні в якому разі! — її обличчя близько, вологі губи відвертають увагу. Стримую бажання поцілувати, лише торкаюся великим пальцем щоки. — Це небезпечно!

— Якби я боялася небезпек, то не стояла б тут зараз, — підводиться навшпиньки та притискається до моїх губ.

— Марто! Позаду нас бандити з Центрального Лондона, які за годину спалять майно мафії та багатих букмекерів. Можливо, серед них є зрадник. Не хочу, аби вони знали, що ти моя слабкість.

Вона здивовано підводить брову, але залишається на місці:

— Я. Їду. З тобою.

Примруживши від крапель, що летять в очі, роздратовано зітхаю, відходячи від неї. Хай йому біс, мені й так вистачає турбот, що робить ця жінка?

Заходжу в гараж. Раймонд та Гарольд сидять за столом, чистячи револьвери. Лоуренс налаштовує двигун «кадилаку-341» насиченого темно-зеленого кольору, з новими колесами та до неможливості прозорим склом.

— Просив щось непомітне, а це знову дорога модель... — крокую навколо нового чотириколісного «друга».

— Йому два роки, містере Вуде, — із захопленням, відповідає Лоуренс, — але він ідеальний. Посилене скло, суцільно-сталевий дах. Потужний та малошумний. Говорять, сам Аль Капоне на такому їздить!

Голос О'Брайяна стає тихіше, ніби повідомляє якусь таємницю. З нетерпінням відчинивши дверцята й сівши в авто, стискаю руками кермо.

— Привіт... — шепочу. — Не підведи мене, гаразд?

Помічаючи на собі дивні погляди, постукую кулаками по ногах, відганяючи тривожні думки. Вийшовши з машини, йду до хлопців. Настав час.

Перевіряю кольт, згадуючи батьківський револьвер, схований у шафі вдома. Треба було його взяти, він би продовжив традицію оберігати чоловіків з прізвищем Вуд. Адже це ризик заради сімейної справи!

Знімаю капелюх, поправляючи волосся. Марта приносить склянку з віскі. Роблю кілька кроків та сідаю на потрісканий диван.

— Хвилюєшся, Джоне? — запитує Раймонд.

— Ні. Хлопці, ви маєте розуміти, що ми розв'язуємо великий клубок неприємностей. Кожен, хто сьогодні поїде зі мною, буде в небезпеці. Якщо хоч на мить сумніваєтесь, залиштеся. Ви не зобов'язані це робити!

— Джоне! — Раймонд одягає коричневе пальто, обтягує жилет, поправляє стрілки на штанах, немов готується до побачення: — Біллі вчинить так само, якщо ти опинишся в біді.

— Купере, я знаю, що ти не хочеш вирішувати справи таким чином. Не треба їхати з нами, залишся! — хапаю його за руку, зупиняючи перед виходом.

— Ні, Джоне, ні! — здивовано шепоче друг. — Ми тепер пливемо разом, ти забув?

Він упевнено всміхається, надіваючи капелюх й плескаючи мене по плечу. Гадаю, що це не сміливість, це адреналін та азарт. Це бажання довести мужність, не звертаючи уваги на інстинкти.

Вийшовши на вулицю, мигцем дивлюся на «ролс-ройс», який скоро заберуть. Коли все налагодиться, поверну його собі.

Небо зовсім темне, повітря морозне й колюче. Бруд та калюжі під ногами вкриті крижаною кіркою, мокрий сніг вщух, лише вітер завиває серед сплячих дерев.

Хлопці сідають по машинах, немає зайвих розмов та обговорень. Івліна таки вмовив залишитися в гаражі, чекати нашого повернення.

До мене підходить Пітер, простягає револьвер. Показую «Браунінг» у кобурі, що прихований під пальтом на портупеї. Він прибирає зброю, схвально кивнувши. Звичайно, адже я зовсім не з банди...

Марта хоче сісти в авто, але я прибираю її пальці від ручки дверей:

— Це буде війна, і жінкам там не місце! — притягую за потилицю та цілую в губи. Швидко сідаю в салон, зачиняючи двері: — Поїхали!

Лоуренс відвозить нас від гаража, озираюся на Марту. Вона стоїть посеред майданчика, схрестивши руки на грудях. Образилася. Але я не можу ризикувати ще й нею.

За вікнами тиша. Місто поглинає вечірня темрява. П'ять машин зупиняються біля великого складу, прихованого від зовнішнього світу високою кам'яною огорожею з в'юнким плющем.

За час довгого шляху встиг розслабитися. І лише зараз, коли у туманному світлі фар з'являються силуети в довгих пальтах, з рушницями й револьверами в руках, пульс починає стукати швидше. Серце енергійно підбадьорює ударами в грудях. Нетерпляче відчиняю двері. Несподівано, з сірого серпанку ночі, переді мною постає Мюррей.

— Залишайтеся в авто, містере Вуде. Ми все зробимо, — суворо каже, не даючи можливості заперечити. — Ми домовлялися про спостереження, не участь.

Зупиняюся, стиснувши пальцями холодну металеву облямівку дверей. Не можна порушувати угоду, інакше ніхто більше не погодиться зі мною працювати.

Чую звук сірника, що запалюється. Раймонд закурює. Лоуренс розслабляє спину, але продовжує триматися за кермо. Не гасячи світло фар, озброєні чоловіки швидко та сміливо рушають через дорогу до складу. Кілька спритних рухів ломом, й замок на воротях зірваний. Кожна клітинка мого тіла напружується в очікуванні засідки на території.

Однак тишу, що аж давить на скроні, нічого не порушує, отже, справа рухається далі. Над огорожею миготить світло, це вогонь запалених факелів та самозаймистої рідини у пляшках з-під рому. Дзвін розбитого скла. Лунає близько п'яти гучних вибухів, з різницею в секунди дві. Раймонд нервово озирається, намагаючись роздивитися в темряві можливу небезпеку. Лоуренс вирівнює спину та заводить двигун.

У вухах шум двигуна посилюється, нервово кручу в руках срібний портсигар. В очах з'являється помаранчеве світло. Будівля складу миттєво охоплюється вогнем, який видно навіть над високими гілками плюща.

Видихаю, побачивши, як з-за воріт виходить команда Пітера Мюррея. Вони по черзі перебігають через дорогу.

Це робиться для того, щоб не потрапити під обстріл усім одразу. Уже на ходу зачиняються двері, й машини починають від'їжджати. Ми їдемо за ними. Заздалегідь спланувавши зворотний шлях, усі з'їжджають на різні вулиці. Кінцева зупинка — технічна станція, через яку розгорілася вся ця битва.

— От і все! — спокійно промовляю.

Закурюю. Відхиляюся на спинку сидіння, трохи розслабивши коліна й відсунувши ступні вперед у просторому салоні. Заплющивши очі, палю, повільно випускаючи дим у стелю. Опустивши скло, дозволяю холодному повітрю прослизнути всередину. Згадую, як Марта забрала з моїх губ сигарету. Її усмішка таємнича й дражлива. А погляд... О, ці чорні очі примушують їх обожнювати та ненавидіти водночас.

— Джоне, не знаю, чи віриш ти мені, як раніше? — раптом говорить Раймонд.

— Звичайно, вірю! Тебе щось тривожить? — викидаю недопалок у відкрите вікно, прислухаючись до голосу друга.

— Планую відвезти маму та Келлі до Швейцарії, — з ноткою провини, повідомляє він. — Не хочу, щоб вони постраждали через мої справи.

— У цьому немає нічого підозрілого, — знімаю капелюх, щоб Раймонд бачив моє обличчя у мороці. Трохи подумавши, додаю: — Ти б міг і сам поїхати, якщо хочеш.

— Що? Ні! Джоне, я не хочу їхати. Це підло: залишити тебе в такий період. Як тільки все вирішиться з компанією Родрігеса, поверну рідних до Лондона. Сам я нікуди не збираюся!

Замовкаю. Можливо, і мені варто відвезти Бетті та Роберта чимдалі від колотнеч? Але чи погодяться? Як пояснити все батькові? Він ніколи не поїде звідси, особливо коли стільки проблем.

Намагаючись знайти зручні рішення, ми часто робимо помилки. Хочеться, щоб усі карти падали козирем до рук. Зробити помилку просто, головне, не впасти від її наслідків.

***

Вийшовши з авто, повертаюся до дороги, де чекає Пітер. Він спілкується з підлеглими, але, побачивши мене, припиняє розмову та йде назустріч.

— Містере Вуде! — даю конверт з грошима. Забирає, ховаючи у внутрішній кишені пальта. — З честю став би вашим охоронцем. Ви людина серйозна та сміліва, попри багатий родовід.

— До чого ви хилите, містере Мюррей? — звертаю увагу, що біля воріт стоїть Гарольд, спостерігає за нами здалеку. Хвилюється? Цікавиться?

— Ми б могли домовитися за невелику плату продовжити співпрацю. Ви розпочали велику гру, не маючи за спиною тилу.

— Ось вам перша справа, — злегка знизивши голос, кажу: — Потрібно перевірити одну людину. Френк Спаркс, лікар. Запишіть.

— Запам'ятаю, — киває Пітер, озираючись на автівки. — Завтра до вечора чекайте результат.

Ми тиснемо руки, не вимовляючи більше ні слова. Банда швидко від'їжджає. Мюррей припав мені до душі. Дізнатися б про нього більше...

Запалюю сигарету, йду до гаража. Гарольд Фінч, сховавши руки в кишенях пальта, не зводить з мене погляду. У нахиленому капелюсі він нагадує італійських мафіозі, які люблять так носити головний убір. Ця думка веселить, тому проходжу повз нього, всміхаючись.

— Правильне рішення найняти собі охорону, містере Вуде, — несподівано та якось загадково, промовляє в спину.

— Шахісте, я б узяв тебе замість Пітера, але ти занадто розумний. І худий, — сміюся, удаючи, що не помічаю виразу його обличчя.

У гаражі шумно. Івлін із захопленням слухає розповідь Лоуренса про нашу поїздку. Раймонд на другому поверсі в кабінеті, бачу його за великим скляним вікном, що виходить у приміщення. Обходжу всю територію та задній двір, але ніде не знаходжу Марти.

— Вона поїхала, — зі співчуттям вимовляє Івлін, коли повертаюся з вулиці. — Сказала, ви самі все зрозумієте.

Хлопчина знизує плечима. Образилася та вирішила це продемонструвати? Як безглуздо, міс Ортіс де Сарате! Як по-жіночому емоційно та показово. Адже цим нічого не довела, лише підтвердила, що всі жінки однакові. Я думав, вона інша, що її гордість буде проявлятися інакше. Швидше за все знайду Марту в апартаментах у Челсі. Їхати їй більше нікуди.

Відчуваючи занепокоєння, сідаю на стілець, спостерігаючи за хлопцями. Гарольд, Лоуренс та Івлін обговорюють робочі моменти. Очікується доставляння шин, генераторів, інструменту та нового устаткування, яке я встиг придбати, до того, як втратив усі гроші. Майже всі. Роблячи крок наосліп, не знав, що під ногами буде прірва.

Щоб врятувати фабрику, продаю «ролс-ройс». Залишок грошей витрачу на пошуки злодія та кораблів. Якщо батько скаже, кому віддав акції, то з'явиться перша сходинка на шляху до повернення.

Роберт. Чи зробив він те, що обіцяв? Чи пожертвує накопиченнями або знову звинуватить мене? Досі не розумію, за що він ударив Сюзан? Ми виховані так, що не можна застосувати силу до слабшого.

Жінка — безневинне створіння, що приховує за янгольським обличчям демонів. Але це не дає чоловіку права виганяти диявола. Рано чи пізно темну душу затягне в пекло, наздогнавши відплатою за скоєні справи.

Залізними східцями повільно крокує Раймонд. Розстебнутий комір сорочки, жилет знятий, обличчя сіре. Відчуваючи лихі новини, підіймаюся назустріч. Змарнілі вилиці примушують серце стискатися в тривожних думках. Щось не так з Біллі? Поліція на згорілому складі? Що, в біса, що?!

— Тільки-но був дзвінок, — Раймонд зупиняється на останній сходинці, похитнувшись, хапається за поруччя. — Джоне, Бетті зникла.

Ноги скам'янілими стовпами пригвинчуються до бетонної підлоги. На мить втрачаю самого себе. Втрачаю розум, свідомість, зір та слух. У вухах лунає автомобільний гул, як понад годину тому біля складу в полум'ї. Підіймаю очі на Раймонда. Повільно переводжу погляд на присутніх. Івлін Шарп встає з дивана, в очікуванні ди-

Англія, Лондон. 1930 рік.

Джон Віктор Вуд — спадкоємець тютюнової імперії, який розпочинає власну автомобільну справу. Але у світі великих грошей діють свої закони. На шляху до успіху Джону належить обрати, чим поступитися: коханням, сім'єю, статками чи, можливо, навіть життям.

Очікувати зради можна від будь-кого з оточення. Друзі, родичі, таємнича незнайомка, мафія... У кожного може бути мотив.

ISBN 978-617-8471-25-5

9 786178 471255

КОНДОР